

(או: כך יושג השלום המייוחל)

האמריקאים מאיימים שאם יצחק שמיר לא ימצא פלסטינים כדי לנהל איתם משאומתן משמעותי, הוא ייאלץ לשאת ולתת עם אש"ף, ספטרספרטו.

שמיר נענה לאתגר. הוא כבר מנהל משאומתן עם פלסטינים אונטניים. אולם, כפי שהודיע הדובר שלו, אין הוא יכול לזהות את הפלסטינים האלה, שמא יירצחו עליידי כנרעמם.

אם כן, זהו התסריט למשאומתן בדרך לשלום: כבוא העת ייפתח המשאומתן הרישמי. המוני עיתונאים מכל העולם יצבאו על בניין משרד ראש הממשלה.

בשעה היעודה תגיע המישלחת הפלסטינית מכוכבת אטומה, בלי חלונות, שתועמד לרשותה עליידי שרות בתי הסוהר. מן המכונית ייצאו הנציגים המוסמכים של העם הפלסטיני כאשר ראשיהם ופניהם עטופים בכפית. לעיתונאים לא יינתן להתקרב. במישרד ראש הממשלה יונהגו סיורייביטחון קפדניים. כל הפקידים יורחקו מראש מן הכניין. השורות המישרדיים יסופקו עליידי אנשי שב"כ בכיורים.

במהלך המשאומתן יינתן לטלוויזיה הישראלית לראיין את דובר המישלחת הפלסטינית. הנציג יצולם מאחור, וקולו יוסווה עליידי מיתקן אלקטרוני, לבל יוזהה.

בתום המשאומתן ייחתם חוזה השלום ההיסטורי בין מדינת ישראל והנהגה האוטונומית והמוסמכת של העם הפלסטיני. מטעם ישראל יחתמו יצחק שמיר ומשה ארנס. מטעם המישלחת הפלסטינית יחתמו שני אישים אונטניים. אחד יתוכם באיקס אחד (א) ואחד בשני איקסים (אא), כדי שזהותם לא תיודע לעולם, וכך יינצלו חייהם.

כך יושג סוף-סוף השלום המייוחל, אש"ף יחוסל והאינתיפאדה תגווע.

איך להרוויח 37 מיליון

מישהו מעוניין להרוויח קצת כסף, נגיד 37 מיליון דולר? הנה עצה:

פנה אל שירותיירות וגלה לו שהחלטת ליישב את המולדת עליידי הקמת כית'מלון בלב ארץ ישראל השלמה, בשומרון. בחר לך מקום מתאים. נגיד: אריאל. אתה יכול לקרוא למלון בשם המלאך אריאל, ואולי תזכה גם בתטותו של שררה-תעשייה והמיסר.

פנה לראש-הממשלה ולשאר שרי-הליכוד. הסבר להם שבניית המלון תיצור עובדה בשטח, ועל כן תבטיח את שליטת עמיישראל בארץ ישראל לנצח-נצחים. חפש לך ידיד במישרד ראש הממשלה. תמיד יימצא ידיד למי שעומד להרוויח 37 מיליון דולר. אין לך כסף להשקיע? אל דאגה. אין צורך.

אהבת-ארץ ישראל תעזור לך. דרוש מהממשלה מענק, הלוואה, שחרור מאיסים, איוורפיתוח א', קרדי-תנחלות, גוש-אמונים — לא חשוב מה. תמיד יש קרנות גלויות וסודיות למען יישוב ארץ ישראל. יש גם מיליונרים יהודיים-אמריקאים המוכנים לעזור לתוכנית לאומית כזאת. בנה את המלון. קרא לראש-הממשלה לתנן אותו, ולשררה תיירות לשאת את רכרו. הטלוויזיה תבוא לסקר בהרחבה. אורי פורת או יורשו ידאגו לך.

אתריכוב. חכה. אם התפוסה תהיה מלאה — מה טוב. אם יהיה המלון ריק — גם טוב. תוכל תמיד לומר שזה בגלל האינתיפאדה, ולהאשים את אוולת-ידי של שררה-תחון. העיקר הוא לחכות. שנה, שנתיים, שלוש. כבוא היום המר והנמר יישלמו לך 37 מיליון דולר, חופשיים ממס, כדי שתסתלק משם בשקט, ולא תיקם מהומות. אם תהיה חכם, תישאר במלאך אריאל גם אחרי הפינוי, ותזיל דימעה חרישית כאשר הרגל הפלסטיני יעלה בתורן. תוכל לנהל את מלאך אריאל, כפי שזה ייקרא, או, ולראת את יאסר ערפאת בכבודו ובעצמו כסוויטה המלכותית.

התחייבות בלתי-חוזרת

אנשי גוש-אמונים אומרים שיש להם רשימה ארוכה של מתנהגים לים (סליחה, מתיישבים), המוכנים לעלות על הקרקע ביהודה שומרון ורצועת עזה.

ממש עומדים בתור. כולם פטרוטים נאמנים, אידיאליסטים, שאש אהבת-המולדת נוערת בעצמותיהם.

אני מציע לבחון את הדבר בצורה פשוטה ביותר. וזו הצעת: כל מתנהג/מתיישב, המבקש לעלות על הקרקע, לבנות בית או להקים עסק בשטחים המשוחזרים, יתבקש לחתום על הטופס הבא: "אני הח"מ כרעה צלולה ובהכרה ברורה, מודיע בזה: "אני מבקש להתיישב בשיטתי המולדת המשוחזרת, מעבר לקו הירוק, מתוך אהבת ארץ ישראל ועמיישראל, ורואה בכך מילוי חובה קדושה ומיצוה לאומית.

אי לכך הריני מתחייב בזה שאם חלילה תחליט ממשלת ישראל לזוותר על השטח הזה, לא אבקש ולא אקבל שום פיצויים כספיים או אחרים, בכל צורה שהיא. הריני מוותר מראש על כל תביעה שהיא, כספית או אחרת, בגין מילוי מיצוה ההתיישבות בשטחים המשוחזרים. שכן מיצוה מיצוה.

אורי אבנרי

איש יוטי

התחייבות זו היא בלתי-חוזרת, ואינה ניתנת לביטול. היא ניתנת בשמי ובשם כל בני משפחתי, יורשי ועיכוני. ולראייה באתי על החתום..."

איש דגול לגמרי

את ג'ז סיסקו פגשתי רק פעם אחת, ואו יצאתי מהפגישה ברגשות מהולים.

זה היה בסוף שנות ה-60, בימי הנשיא ריצ'ארד ניקסון. ערכת סיור בארצות-הברית כדי לשכנע מדינאים בכך שלא יהיה שלום בלי הקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל.

פגשתי את הלורד קארדון, אבי ההחלטה 242, את יוסט, ראש מישלחת ארצות-הברית בא"ם, את הארולד סונדרס בבית-הלבן, ואת האיש המוסמך במישרד-החוץ. זה היה סיסקו.

הפגישה נקבעה לשעה 11, ונאמר לי שמר סיסקו יוכל להקדיש לי חצי שעה. הגעתי למקום כחמש דקות לפני המועד. ובבילי אותי לחדר-האורחים, ושם הצטרפו אלי כמה פקידים. שוחחנו על הנושא. בשעה 11 בדיוק — על הרקתה: — נכנס ג'ז סיסקו הגדול. הוא שאל אותי עלי ועל ריעותיי, ונתן לי הרצאה על עמדת ארצות-הברית, השיב לשאלותיי. בשעה 11:30 בדיוק — על הרקתה: — קם, נפרד ויצא מהחדר. עזרתי נשארו איתי עוד כמה דקות, ולבסוף ליוו אותי כבוד עד לשער הבניין.

כל זה היה קצת חשוד בעיניי. הכל היה מדייק מדי, חלק מדי, מבויים מדי. האיש נראה יותר מדי כמו בוס של המאפייה בסרט הוליוודי.

מובן שלא שיכנעתי אותו. גם את שאר בעלי-שיחי לא שיכנעתי אז. (בינתיים הגיעו כמעט כולם לריעות שהבטעתי באוניהם אז.) אולם היה מקובל להניח שסיסקו פועל למען השלום, שהוא בעל ריעות מאוונות, שהוא פועל מאחורי הקלעים כדי לדחוף את ממשלת-ישראל (ממשלת גולדה מאיר) לעמדות פשרניות יותר. עכשיו נתקלתי בשמו של סיסקו שוב. הוא התנוסס תחת גילוי דעת שפורסם כמודעה בניירוק טיימס. הוא הופיע ברשימת 14 מדינאים ומרענים רגילים, כפי שהגדירו את עצמם, שהתכנסו וחיברו גילוי-דעת משותף.

כדי לדעת מי העורב, כראי לזהות את הזוררים. וכך: ג'וזף צ'ורבה (או חורבה), שותפו הוותיק של מאיר כהנא, כש שניהם פעלו כסוכני האף-בי-איי והקימו מכונים פיקטיביים לצורך זה. האלוף (מיל') ג'ורג' קינג, לשעבר איש-המדיעין של חיל-האוויר האמריקאי, איש הימין הקיצוני-קיצוני, מין גנדי אמריקאי. שמואל כץ, הרוויזיוניסט הוותיק בגינה את מנחם בגין מפני שבגין היה מתון מדי לשעמ. משה זק ממערב (מדינאי מדען). תת-אלוף אהרן רון לברן, האיש הבולט בחוג הקצינים של הימין הקיצוני. וכן הלאה.

ומה אומרים הרגולים? שמדינות-ערב מסרבות להכיר בישראל. שישראל כבר החזירה 91% מהשטחים שכבשה ב-1967, ושנסיגה נוספת תגרסם לאסון. שהאינתיפאדה (ההתפרעויות) אינה מרי אמיתי, אלא מוימה להשמדת ישראל. שישראל צודקת בכך שהיא רוצה לנהל משאומתן עם תושבי יהודה, שומרון ועזה" (כך בגנגלית) וש"ף עוסק ברציחות כדי למנוע זאת. וכו' וכו'. גנדי היה חותם על כל מילה. גם מאיר כהנא. גם בימי נתניהו. מותר לסיסקו לחתום על כל גילוי-דעת שהוא, בכל תברה שהיא. אם אלה ידידי, יבושם לו. אך הוא רוגל בדיעות כאלה כיום, יש להניח שהוא דגל בהן גם אז, כאשר התיימר לפעול למען "התלידה-השלום". אל נתפלא אם יתגלה לנו, בעוד 20 שנה, כי אלה הן גם ריעותיהם של הפועלים למען "התלידה-השלום" כווינגטון כיום.

מיכתב לשררה-תיקשורת

לגד יעקובי, שלום,

הייתי שולח לך מיכתב זה ברואר, אבל אני חושש שמא יאבד בדרך. לכן אני מעבירו בדרך זו.

אז ככה. יש לי בעייה. היא לא התחילה מהיום, ולא בתקופת-הכהונה שלך. זה התחיל לפני הרבה-הרבה זמן. עוד בימי כהונתו של מר איסר הראל כממונה על ביטחון-המדינה, לפני שהחליף תפקיד בידיוני זה בספרות כידיונית.

באותה עת התחלתי לשים לב לכך שחל עיכוב גדול וקבוע במסירת המיכתבים לדירתי. העיכוב הממוצע היה חמישה ימים. כאשר נבחרתי לכנסת, היה איחור זה מורגש במיוחד. את כל הרואר שנשלח אלי מהכנסת קיבלתי באיחור של חמישה ימים, בהשוואה לשאר חברי-הכנסת. זה כלל גם מיכתבים שנשארו את חתימתו של נשיא-המדינה, הומנות לשיבות הכנסת ולאירועים ממלכתיים אחרים, שהגיעו לרוב אחרי שהאירוע כבר התקיים.

כדי לבדוק את הדברים, שיגרתי מיכתבים לעצמי ולאחד השכנים שלי. השכן קיבל את המיכתב חמישה ימים לפניי. כאשר זה נמאס לי, פניתי אל שררה-רואר דאז, אלימלך רימלט. ביקשתי ממנו לחקור תופעה מזוהה זו. רימלט, איש הגון, אמר לי בגילוי-לב: אין לך מה לפנות אלי. זה לא נוגע למישרד-הרואר. זה נוגע למישהו אחר.

כששאלתי מי זה המישהו-האחר, אמר: "השתמש בשכל שלך". כך זה נשאר עד היום. את רוב ההומנות לאירועים אני מקבל אחרי שהתקיימו, וזה פוטר אותי מן הצורך ללכת לתגינות בר-מיצוה ולחלונות, לפתיחות של תערוכות-תמונות ולהצגות-תיאטרון.

אבל באחרונה, אדוני השר, ירדה עלי צרה נוספת. והיא נוגעת במישרין למישרדך שלך.

אנשים מטלפנים אלי מכל רחבי הארץ, ולא-אחת גם מרחבי העולם, ושואלים אותי מהי כתובתי החדשה. כשנני משיב להם שאני גר מזה 30 שנים באותו המקום, ושאינ לי כל כוונה לעבור לדירה אחרת, הם מגיבים בתמיהה. כפי כולם אותו הסיפור: הם שלחו מיכתבים לדירתי, והמיכתבים חזרו אליי, הם, תוך ציון רישמי שהנמען אינו גר שם.

יעקובי

זה לא הפריע לי כל עוד היו אלה הודעות של הבנק על אובדן ראפט וחשבונות שונים. אבל כשהודיעו לי אנשים בארצות-הברית שהם שלחו לי חומר חשוב, ושהו החוזר להם עליידי רואר-ישראל, זה התחיל להרגיז אותי.

פניתי לרואר. ביקש סליחה, הודיע שיש אי-הבנה, שהכוונה הייתה להעביר את המיכתבים מכתובתי הפרטית לתא-הרואר של השבועון. הבטיחו שמעתה הכל יתוקן ויסתדר. אבל שום דבר לא תוקן, שום דבר לא הסתדר, ומנהל סניף-הבנק שלי הודיע לי בייאוש שאינו יודע מה לעשות. ההודעות הנשלחות לביתי חוזרות אליו. הוא מבקש לשלוח מישהו שייקח את כל החבילה. אז כבוד השר, אני פונה אליך. עשה משהו. תודה.

נ.ב.: את התשובה אלינא תשלח ברואר. המיכתב יחזור אליך.

פאטנט יהודי

יש לי שעון-שבת בבית. לא חזרתי בתשובה. אבל יש שעון-שבת. מכיוון שהרעיון לא היה שלי, אלא של רחל אבנרי, אני יכול להגיד שהוא גאוני.

וזה העניין: בתוקף תפקידי אני אמור לשמוע חרשות בכל שעה. בעיקר בבית.

השעונים בכיתי יודעים זאת. אבל יש להם חוש-הומור משלהם. ההומור של השעונים מתבטא בכך שהם משחקים בי. אני נזכר בעוד מועד שערך יסודרו החדשות. אני מביט בשעון, והנה השעה היא שבע דקות לפני. שבע דקות, רומז לי השעון, זה המון זמן. בשבע דקות אפשר לעשות כל מיני דברים. להוציא את המרק מהמקרר ולשים אותו על האש. או להדיח את הכלים. או להפטר בארון-הספרים את הספר הדרוש לי למאמר, ו—

אני מביט בשעון. השעון צוחק לי בפנים. השעה היא ארבע דקות אחרי.

כך כמה פעמים ביום. רחל מצאה את הפיתרון. יהלום חותך יהלום. שעון ידפוק שעון. ולא סתם שעון, אלא שעון-שבת. שעון שהמציא המוח היהודי כדי לרמות את אלהים בכבודו ובעצמו.

עכשיו מחובר הרדיו לשעון-שבת. דקה אחת לפני כל שעה שלמה מופעל הרדיו אוטומטית. אני שומע את החדשות. כל מהדרר רה.

הוא שנאמר: המוח היהודי ממציא לנו פאטנטים.

הומור סובייטי

מוטי חייט, הספר שלי, עולה לא-חדש מליטא שבכרית-המועצות, סיפר לי את הבריה האחרונה המתהלכת במוסקוה. כמה חברה נגבו משאית בארגונים של וודקה. המישט"ר הצליחה לתפוס אותם למחרת היום. המשאית הייתה ריקה.

"איפה הוודקה?" חקרו השוטרים.

"מכרנה"

"אז איפה הכסף?"

"שתינו וודקה..."